

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 40C/5/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114224298
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Anna Miháliková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:5114224298.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudkyňou Mgr. Annou Mihálikovou, v právnej veci navrhovateľa: O.. H. Q., F.. XX.XX.XXXX, T.: H. XX, XXX XX Ž., štátny príslušník SR, zastúpený splnomocneným zástupcom: I. P. D.. B., J..S..Z., J. J.C. I. P. J. XX, XXX XX Ž., O.: XX XXX XXX, proti odporcovi: J. S., R. W. G. H. J., Š. X, XXX XX T. O., R. W. H. H. Okresnej H. Ž., o zaplatenie 1.004,53 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 922,15 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 922,15 Eur od 18.06.2014 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je p o v i n n ý nahradiť navrhovateľovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 232,70 Eur, na účet právneho zástupcu navrhovateľa Advokátska kancelária D.. C. B., J..S..Z., J. J. Ž., J. XX, Č.. Ú.Q. XXXXXXXX/XXXX R. R. Z. T. J. I..J., H. Ž., do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 17.07.2014 sa navrhovateľ domáha zaplatenia sumy 1.004,53 Eur s príslušenstvom - t.j. s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo žalovanej sumy od 18.06.2014 do zaplatenia titulom nezákonného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní. Nárok na náhradu škody uplatňuje navrhovateľ v zmysle § 3 ods. 1/ písm. a) a § 5 ods. 1/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v platnom znení (ďalej len citovaný zákon), keď došlo k vzniku ujmy nezákonným rozhodnutím v priebehu trestného konania, a to zamietnutím sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ a následným podaním obžaloby. Následne navrhovateľ poukázal na priebeh celého trestného konania, od jeho začatia a vznesenia obvinenia za skutok kvalifikovaný ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., následným podaním obžaloby, postúpením veci súdom Obvodnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy, z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, ale mohol by byť prejednaný ako priestupok a jeho odloženie veci, keďže došlé oznámenie nezakladalo ani začatie konania o priestupku ani postúpenie veci. Ujmu označil náklady na zaplatenie trov obhajoby v trestnom konaní D.. Š.. J. vo výške 494,30 Eur a D.. D.. P. vo výške 510,23 Eur.

Navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadal zmysle § 15 ods. 1 cit. zákona odporcu listom zo dňa 05.05.2014 o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s odôvodnením, že prokurátor v danej veci podal obžalobu, ktorou dal najavo svoje presvedčenie o dôvodnosti a zákonnosti začatého trestného stíhania voči navrhovateľovi. Odporca listom zo dňa 23.05.2014 postúpil túto žiadosť Ministerstvu spravodlivosti SR s vyjadrením názoru, že v predmetnej veci by malo konať Ministerstvo spravodlivosti SR, keďže v žiadanej veci nie je možné zistiť príslušný orgán na konanie o žiadosti

navrhovateľa. Ministerstvo spravodlivosti žiadosť vrátilo odporcovi ako orgánu príslušnému na jej prerokovanie. Odporca sa obmedzil len na oznámenie zo dňa 18.06.2014 žiadateľovi, zotrval na svojom predchádzajúcom stanovisku k žiadosti a vyslovil nesúhlas so stanoviskom MS SR. Súčasťou návrhu je aj právna argumentácia uplatneného nároku s poukazom na ustálenú judikatúru pojednávajúcej o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci orgánmi verejnej moci.

Na pojednávaní navrhovateľ zotrval na podanom návrhu v celom rozsahu. Pokiaľ ide o zodpovednosť G. H. poukázal na dve podstatné okolnosti súvisiace s touto zodpovednosťou spočívajúcej v tom, že pokiaľ v trestnom konaní prokurátor zamietne sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia, alebo pokiaľ prokurátor podá pre predmetný skutok obžalobu a následne dôjde k oslobodzujúcemu rozsudku, alebo ak aj postupom na priestupkový orgán, nebude preukázaná vina zo spáchania priestupku, znáša zodpovednosť G. H.. Poukázal na súdnu prax príkladmo na rozsudok Okresného súdu sp. zn. 4C/165/2011 právoplatného dňa 23.11.2013, pričom súdna prax aj v obdobných prípadoch, zaujala podobné stanovisko, že podaním obžaloby sa prokurátor stotožnil s tým, že obvinený sa skutku dopustil. Vzhľadom k preukázaným skutočnostiam považoval nárok za dôvodný a v uplatnenej výške preukázaný. Príslušenstvo - úrok z omeškania si uplatňujú od 18.06.2014 - list G. H. J. mal uvedený takýto dátum - ktorým im oznámili, že nárok im neuhradila.

Odporca sa prostredníctvom povereného prokurátora vyjadril k uplatnenému nároku až na pojednávaní konanom dňa 22.06.2015. Poverený prokurátor trval na svojom pôvodnom stanovisku, že nie sú splnené základne hmotnoprávne podmienky uvedené v § 4 ods. 1 písm. f) z č. 514/2003 Z.z. a G. H. J. nie je oprávnená konať za štát. Ak titulom uplatneného nároku je škoda spôsobená uznesením o vznesení obvinenia, tak takéto rozhodnutie vydal policajt a právnym účinkom vydaného uznesenia už nemohol prokurátor zabrániť. Prokurátor namietal aj dôvodnosť nároku, proti ktorému argumentoval povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní prijať určité rozhodnutie na základe dôkaznej situácie a z nej plynúcich skutkových záverov. Obžaloba bola prokurátorom podaná, pretože výsledky skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňovali postavenie obvineného pred súd. Súd nezistil žiadne závažné procesné pochybenie, neodmietol obžalobu. Podľa úvahy sudcu nebol v konaní obvineného naplnený znak závažnosti protiprávneho konania. Obžaloba sa opierala o dôkladné a individuálne zhodnotenie dôkaznej situácie a z nej odôvodneného právneho záveru. Súd v danom konaní nemôže obmedziť revíziu trestného konania len na oboznamovanie uznesenia o postúpení veci, pretože ak sa oboznámi s dôkaznou situáciou ku dňu vydania rozhodnutia o vznesení obvinenia, musí nevyhnutne dospieť k záveru, že vznesenie obvinenia bolo zákonné a jediné zákonné rozhodnutie, ktoré mohol prokurátor prijať bolo, sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť. Postúpenie veci na prejednanie priestupku, je len rozhodnutím vydaným na základe rozdielneho vyhodnotenia závažnosti protiprávneho konania súdom oproti prípravnému konaniu. Žalobca si trestné stíhanie zavinil sám, svojím protiprávnym konaním. Postúpenie veci na priestupok neznamena, že sa skutok nestal. K uplatnenej výške trov konania namietal, že v spise nie sú zdokumentované 4 porady obvineného s obhajcom, taktiež nie je preukázané, že obhajca D. Š. J. bol platcom DPH, v tejto časti žalobca nepreukázal svoje tvrdenia, následne boli menované právne úkony, ktoré boli v trestnom konaní reálne aj vykonané. Súčasne odporca namietal aj uplatnené príslušenstvo k nároku. Navrhovateľovi bolo oznámené neuspokojenie nároku podľa pečiatky doručenia 26.06.2014, teda príslušenstvo si mal uplatniť počnúc nasledujúcim dňom od tohto oznámenia.

V posudzovanej veci vykonal súd dokazovanie z listinných dôkazov predložených navrhovateľom, obsahom pripojeného spisu, na základe ktorých vyvodil v čase rozhodujúcim pre rozhodnutie súdu nasledujúce skutkové a právne závery:

Na základe uznesenia povereného policajta OO PZ Ž.-R. ČVS:Z.- XXXX/ZV-W.-XXXX zo dňa 21.10.2012 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie navrhovateľovi pre prečin porušenia domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák pre skutok: „že v deň kedy si preberá dieťa do svojej starostlivosti, a to konkrétne dňa 22.06.2012, ako aj dňa 20.07.2012 v čase okolo 17.00 hod., následne naposledy dňa 28.09.2012 v čase o 16.56 hod., ako i viaceré krát v minulosti v mieste trvalého bydliska oznamovateľky I. Q. v Ž. F. K.. Q.. R. X, po otvorení dverí bez pozvania vchádza do chodby bytu a následne sa pohybuje po byte, napriek tomu, že ho I. Q. niekoľkokrát slovné vyzývala, aby do bytu nevchádzal a aby išiel von za dvere, kde mu odovzdá dcéru D. Q., čo však nerešpektoval a v byte proti jej vôli aj zotrval, pričom dňa 28.09.2012 takto zotrval v byte až do príchodu polície.“

Proti označenému uzneseniu podal navrhovateľ v procesnom postavení obvineného prostredníctvom svojho obhajca sťažnosť. Prokurátor uznesením č. XPv XXX/XX-X zo dňa 14.11.2012 sťažnosť ako nedôvodnú zamietol s odôvodnením zákonnosti doterajšieho procesného postupu povereného policajta daného aktuálnym obsahom spisového materiálu, ktoré nebolo vydané v dôkaznej nůdzi. Skutočnosti uvádzané obvineným považoval za súčasť jeho obhajoby, ktoré budú preverované zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Prokurátor podal dňa 25.06.2013 na Okresnom súde Žilina obžalobu pod č. XPv XXX/XX-XX na rovnakom skutkovom základe, pri jeho nezmenenej právnej kvalifikácii. Súd uznesením č. k. XXT/XXX/XXXX zo dňa 31.07.2013 podľa § 241 ods. 1 písm. b) Tr. por. v spojení s § 214 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 10 ods. 2 Tr. zák. postúpil vec na ďalšie prejednanie a rozhodnutie Obvodnému úradu v Žiline, odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom. Okresný úrad Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy pod č. Z.-W.-Z.-XX zo dňa 04.10.2013 vykonal záznam o odložení veci bez toho, aby začal konanie o priestupku s vyslovením názoru, že konanie obžalovaného nie je možné subsumovať pod niektorú skutkovú podstatu priestupku.

Z vyčíslenia náhrady trov konania obhajcom D.. Š.. J. vyplýva, že odmena obhajcu bola vyčíslená za nasledovné úkony: prevzatie, príprava a prvá porada s klientom z 31.10.2012, písomné vypracovanie sťažnosti proti uzneseniu z 31.10.2012, porada s klientom z 05.11.2012, účasť na výsluchu O.. Q. z 28.11.2012 (od 8.30 hod. - 9.50 hod.), účasť na výsluchu poškodenej I. Q. z 05.12.2012 (od 8.30 hod - 10.05 hod.), účasť na výsluchu svedka O.. U. z 05.12.2012 (od 11.10 hod. - 12.55 hod.). Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby podľa vyhlášky MSSR č. 655/2004 Z. z. účinnej v čase vykonania úkonov bola vo výške 63,83 Eur. Režijný paušál za úkony vykonané od 01.01.2012 - 31.12.2012 bol vo výške 7,61 Eur. Celkovo náhrada trov obhajoby D.. Š.. J. bola vyčíslená za 6 úkonov právnej služby na sumu 381,48, 4-krát bol účtovaný režijný paušál na sumu 30,44 Eur a 20 % DPH na sumu 82,38 Eur, t.j. spolu na sumu 494,30 Eur.

Z vyčíslenia náhrady trov konania obhajcom JUDr. vyplýva, že D. P. odmena obhajcu bola vyčíslená za nasledovné úkony: prevzatie, príprava a prvá porada s klientom z 23.01.2013, porada s klientom z 24.01.2013, účasť na výsluchu svedka H. z 01.02.2013 (od 8.00 hod. - 9.00 hod.), účasť na výsluchu svedka z 19.03.2013 (z pripojeného vyšetrovacieho spisu vyplynulo, že výsluch sa konal od 8.00 hod - 8.35 hod.), účasť na výsluchu svedka z 19.03.2013 (z pripojeného vyšetrovacieho spisu vyplynulo, že výsluch sa konal od 8.40 hod. - 9.05 hod.), preštudovanie vyšetrovacieho spisu z 26.3.2013 (od 13.00 hod. - 14.15 hod. vid' pripojený vyšetrovací spis), výsluch H.. Q. z 12.04.2013, záverečné preštudovanie spisu z 20.05.2013. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby podľa vyhlášky MSSR č. 655/2004 Z. z. účinnej v čase vykonania úkonov bola vo výške 65,08 Eur. Režijný paušál za úkony vykonané od 01.01.2013 - 31.12.2013 bol vo výške 7,81 Eur. Celkovo náhrada trov obhajoby D.. D.. P. bola vyčíslená za 8 úkonov právnej služby na sumu 455,56, 7-krát bol účtovaný režijný paušál na sumu 54,67, t.j. spolu 510,23 Eur.

Pre úplnosť z pripojeného trestného spisu tunajšieho súdu sp. zn. XXT/XXX/XXXX mal súd preukázané, že navrhovateľ podpísal plnú moc pre D.. Š.. J. na obhajovanie v trestnom konaní 31.10.2012 a túto obhajca vypovedal k 23.01.2013, počnúc týmto dňom prevzal obhajobu v predmetnej veci D.. D.. P.. Z obsahu pripojeného trestného spisu mal súd preukázané, že rozsah uplatnených úkonov zodpovedá reálne vykonaným úkonom menovaných obhajcov v predmetnej trestnej veci s výnimkou namietaných úkonov odporcom označených ako porada s klientom zo dňa 15.11.2012 a 24.01.2013 z dôvodu ich nepreukázania, Vychádzajúc z uplatnenej výšky pohľadávky tieto úkony neboli ani v nej započítané. Preto súd vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú. Ako dôvodnú námietku odporcu vyhodnotil súd nepreukázanie skutočnosti, že obhajca D.. Š.. J. bol platcom DPH, z tohto dôvodu nepriznal časť uplatneného nároku zodpovedajúceho 20 % DPH z odmeny a náhrady paušálnych nákladov vyčísleného na sumu 82,38 Eur. O túto sumu znížil výšku uplatnenej pohľadávky a navrhovateľovi ju priznal v rozsahu 922,15 Eur. Inak výšku uplatnenej škody odporca nepovažoval za spornú. V nepriznanej časti súd nárok navrhovateľa zamietol.

K námietkam odporcu uplatneným v tomto konaní - nesplnenie hmotnoprávných podmienok pre uplatnenie nároku súd uvádza, k otázku konajúceho orgánu v mene štátu, ktorá časť je aj podstatnou časťou právnej argumentácie súdu v posudzovanom prípade, súd uvádza nasledovné:

Právny nárok jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo skončené postúpením veci orgánu, ktorý by mohol vec prejednať ako priestupok, treba vo všeobecnej rovine odvodiť z princípov právneho štátu. Štát je povinný niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré svojou činnosťou priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní viesť vyšetrovanie a stíhať trestnú činnosť, na strane druhej sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ukáže ich postup ako mylný a tým zasahujúci do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili svoje pôvodné podozrenie, ale či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Toto je podstatný rozdiel od ponímania uplatneného nároku odporcom.

V posudzovanom prípade sa výsledok trestného stíhania v podobe právoplatného odsúdenia navrhovateľa v procesnom postavení obžalovaného nedostavil. Nenaplnil sa tak základný účel trestného konania - vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči páchatelovi skutku kvalifikovaného v podanej obžalobe ako prečin porušovania domovej slobody, hoci vzhľadom na skutkovú a právnu nenáročnosť veci, tak rozhodol až v súdnom konaní súd pri preskúmaní obžaloby - jednoznačne ex tabula. Štát sa stal teda zodpovedným za vedenie trestného stíhania proti navrhovateľovi, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom. K námietke odporcu, že v danom prípade išlo len o rozdielne posúdenie závažnosti protiprávneho konania obžalovaného, súd poznamenáva, že ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona označovaný aj ako materiálny korektív, so systematického pohľadu je ustanovením všeobecnej časti trestného zákona, je jedným zo základných kritérií, s ktorým sa musí pri vyvodení trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok zaoberať nielen súd, ale rovnakou mierou aj orgány činné v trestnom konaní na úseku prípravného konania, keď posúdenie zákonných kritérií objektívnej a subjektívnej stránky konania obvineného, t.j. závažnosti konania v konkrétnom prípade, vytvárajú dolnú hranicu prečinu.

Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len cit. zák.), zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutí jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. cit. zák. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom. V zmysle § 4 ods. 1 písm. b) tohto zákona koná vo veci náhrady škody Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru. V zmysle § 4 ods. 1 písm. f) tohto zákona koná vo veci škody Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (v odkaze pod čiarou je uvedený § 38 zákona č. 153/2001 o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, trestnom konaní alebo správnom konaní. V zmysle § 4 ods. 1 písm. m) tohto zákona koná vo veci náhrady škody orgán príslušný podľa písm. a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Podľa § 4 ods. 2 cit. zák. Ak nemožno príslušný orgán určiť podľa ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR.

V štádiu prípravného konania, ktorým sa rozumie úsek trestného konania od začatia trestného stíhania do podania obžaloby, koná tak poverený policajt ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania ako zodpovedný orgán verejnej moci prichádzajú do úvahy Ministerstvo vnútra SR a Generálna prokuratúra SR. V takomto prípade je pre určenie, ktorý z týchto orgánov prichádzajúcich do úvahy bude orgánom konajúcim v mene štátu, rozhodujúcim kritériom skutočnosť, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Navrhovateľ sa obrátil s takouto žiadosťou na odporcu. Podľa názoru súdu pri vyvodení zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci je potrebné dôsledne rozlišovať jednotlivé úseky trestného stíhania a pri vyvodení zodpovednosti je nevyhnutné vyhodnotiť aj mieru oprávnení, ktorými v danom štádiu trestného konania disponujú jednotlivé orgány činné v trestnom konaní. Postavenie prokurátora je diametrálne odlišné od postavenia policajta, pretože prokurátor podľa § 230 Tr. poriadku vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní. Činnosť prokurátora, ktoré je týmto konaním dôvodom pre uplatnenie náhrady škody voči štátu, nemožno prehliadnuť. S poukazom na vedenie trestného stíhania voči navrhovateľovi až do štádia podania

obžaloby, postavenie prokurátora v prípravnom konaní, disponujúcimi zákonnými oprávneniami s príslušnou rozhodovacou činnosťou, by bolo nesprávne vyvodit' zodpovednosť voči „nižšiemu článku“ v sústave konajúcich orgánov - policajtovi. Týmto smerom sa uberá aj rozhodovacia činnosť NS SR (viď Rc 11/2014). Z uvedených dôvodov za oprávnený orgán konať v mene štátu vo veci náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci súd považuje Generálnu prokuratúru SR.

Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 prvá veta cit. zákona je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom.

Pre správnu interpretáciu tohto zákonného ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho gramatického výkladu. V tomto smere súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej gramatický výklad právnej normy slúži len na prvotné priblíženie k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti výkladu, resp. na jej doplnenie alebo spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na úroveň gramatického výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie prispieť k zisteniu obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy.

Z hľadiska teleologického výkladu, vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právnej normy, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom podľa § 46 ods. 3 Ústavy SR, nemožno formálne (doslova) trvať na zrušení /zмене takéhoto rozhodnutia, ale splnenie tejto zákonnej podmienky treba vykladať extenzívne. Postúpenie veci na konanie o priestupku, je nenaplnením predpokladu o spáchaní trestného činu obvineným, ktoré rozhodnutie má rovnaké dôsledky ako zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom (Rc 57/2010, Rc 37/2013). Uzatvárajúc súd mal splnený základný predpoklad k uplatneniu práva na náhradu škody podľa osobitného zákona. Ďalej súd len konštatuje, že v danom konaní sú splnené aj ďalšie zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu - nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a výškou spôsobenej škody. Podľa § 18 ods. 1, 3 cit. zák. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie vrátane trov právneho zastúpenia. Trestné konanie vedené proti navrhovateľovi si v záujme odvrátenia nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného a neskôr obžalovaného vynútili procesné úkony a tieto procesné úkony si vyžiadali náklady spojené s odmenou zvoleného advokáta podľa tarify určenej osobitným predpisom - teda sú príčinou vzniku trov obhajoby. Náklady vynaložené na trovy obhajoby sú tak v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci.

K namietanej výške uplatnenej škody sa súd vyjadril vyššie v odôvodnení. Spolu s uplatneným nárokom si navrhovateľ uplatnil aj príslušenstvo pohľadávky - zákonný úrok z omeškania vo výške 5,15 % z uplatnenej sumy od 18.06.2014 do zaplatenia. Pri omeškani s plnením peňažného dlhu uplatnený nárok vyplýva z ustanovenia § 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. v platnom znení, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka odo dňa omeškania s plnením peňažného dlhu a právom navrhovateľovi prináleží. Navrhovateľ si úrok z omeškania uplatnil v zákonnej výške ku dňu 18.06.2014 dôvodiac, že ide o dátum uvedený v liste odporcu, ktorým mu oznámil, že o jeho nároku nebude konať. Súd proti takto uplatnenému príslušenstvu pohľadávky nemal žiadne výhrady, pretože podľa názoru súdu si mohol zákonný úrok z omeškania uplatniť aj skorším dátumom.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 a podľa miery úspechu vo veci priznal náhradu trov konania navrhovateľovi ako úspešnejšiemu účastníkovi konania, pričom súd čistý úspech navrhovateľa vyčíslil na 83,6 %. Trovy právneho zastúpenia vyčíslil právny zástupca navrhovateľa ako odmenu na 4 úkony právnej služby - príprava a prevzatie vecí, žalobný návrh a 2-krát účasť na pojednávaní v dňoch 22.06.2015 a 17.08.2015, pri vyčíslenej tarifnej odmene za 1 úkon právnej služby vo výške 69,45 Eur a spolu s režijným paušálom ku každému úkonu vo výške 8,04 Eur, celkom v sume 277,80 Eur. Takto vyčíslená suma právneho zastúpenia zodpovedala vyhláske MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách advokátov a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení jej ustanovení § 10, § 16 ods.3, § 18 ods. 3. Náhradu takto vyčíslených trov považoval súd za účelne vynaložené v súvislosti s uplatneným právom. Podľa miery vyčísleného čistého úspechu v spore, súd priznal navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 232,70 Eur, ktoré je odporca povinný navrhovateľovi zastúpenému právny zástupcom nahradiť na účet právneho zástupcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia tohto jeho písomného vyhotovenia, prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline (§ 201, § 204 ods. 1 OSP). V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 OSP - z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods.1 OSP). Odvolanie možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 205 ods.2 OSP. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods.3 OSP).

Podľa § 205 ods.2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 159 ods.1 OSP). Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého (§ 159 ods.2 OSP). Rozsudok je vykonateľný, len čo uplynie lehota na plnenie (§ 161 ods.1 OSP). Ak nie je v rozsudku uložená povinnosť na plnenie, je rozsudok vykonateľný, len čo nadobudol právoplatnosť (§ 161 ods.2 OSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z.z.) ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods.1 OSP).